

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa K. S. K. i R. K.
przeciwko M. N. i W. N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemst) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 grudnia 2015 r., którym zasądzono od nich solidarnie na rzecz powodów kwotę 56 975,78 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 stycznia 2013 r. w stosunku do pozwanej i od 23 stycznia 2013 r. odnośnie pozwanego oraz obciążył ich kosztami postępowania.

Pozwani w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia

prawnego połączyli z koniecznością rozstrzygnięcia, czy sprecyzowanie w treści pozwu przez powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika zakresu (postaci) szkody stanowi ustalenie granic faktycznych powództwa, których sąd rozpoznający sprawę nie może przekroczyć, z uwagi na treść art. 321 § 1 k.p.c., czy też sąd ten może dokonać własnych ustaleń odnośnie zakresu (postaci) szkody i nie jest w tej części związany żądaniem pozwu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, skierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli będą przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko

w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżących zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią, nie tylko nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu prawnego, ale rzeczywistego zagadnienia. Problematyka związana z zasadami dyspozycyjności i autonomii woli stron (art. 321 § 1 k.p.c.), zgodnie z którymi sąd nie może wyrokować co do przedmiotu nieobjętego żądaniem ani zasądzać ponad żądanie była przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego. Wyjaśnione zostały reguły orzekania, wskazujące na oparcie rozstrzygnięcia na ustalonej podstawie faktycznej i w granicach zgłoszonego żądania. Powołane przez skarżących zastrzeżenia w okolicznościach faktycznych sprawy i określonego żądania, które obejmowało zasądzenie odszkodowania oraz obniżenia ceny za wady fizyczne budynku, nie daje podstaw do przyjęcia, że zachodzi konieczność rozważenia po raz kolejny tej problematyki. Uzasadnienie wniosku wskazuje, że w zasadzie wątpliwości skarżących odnoszą się do sfery stosowania prawa, które towarzyszą każdej podejmowanej decyzji, a nie jego wykładni. Nie zostało spełnione także wymaganie abstrakcyjnego charakteru problemu objętego wskazaną przesłanką.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw